

P7_TA(2011)0026

Pakistan: zabójstwo Salmana Taseera, gubernatora Pendżabu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności zabójstwa gubernatora Salmana Taseera

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw człowieka i demokracji w Pakistanie, w szczególności rezolucje z dnia 20 maja 2010 r.¹ oraz 12 lipca 2007 r.², 25 października 2007 r.³ i 15 listopada 2007 r.⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2009 i polityki UE w tej dziedzinie⁵,
 - uwzględniając przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r. przez Radę wnioski w sprawie wolności religii i przekonań, w których Rada podkreśla strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Pakistanu z dnia 4 czerwca 2010 r., w którym obydwie strony zdecydowanie potwierdziły wolę wspólnego rozwiązywania kwestii dotyczących bezpieczeństwa regionalnego i globalnego, promowania poszanowania praw człowieka oraz współpracy na rzecz dalszego wzmocnienia demokratycznego rządu Pakistanu i jego instytucji,
 - uwzględniając oświadczenie swojego przewodniczącego z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie kary śmierci, na którą została skazana Asia Bibi,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji i wysokiej przedstawiciel UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 4 stycznia 2011 r. w sprawie zabójstwa gubernatora Salmana Taseera, a także jej oświadczenie z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie kary śmierci w Pakistanie,
 - uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że gubernator prowincji Pendżab Salman Taseer był jednym z najbardziej konsekwentnych i widocznych krytyków pakistańskich przepisów zakazujących bluźnierstwa oraz ich nadużywania przez grupy ekstremistów w takich przypadkach jak

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0194.

² Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 583.

³ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 666.

⁴ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 434.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489

sprawa z udziałem chrześcijanki Asii Bibi, którą skazano na karę śmierci pod zarzutem bluźnierstwa na mocy przepisów zawartych w części 295 C pakistańskiego kodeksu karnego,

- B. mając na uwadze, że w dniu 4 stycznia 2011 r. Salman Taseer został zamordowany w Islamabadzie przez jednego ze swoich własnych ochroniarzy Malika Mumtaza Husseina Qadriego, który nie zgadzał się ze sprzeciwem Taseera wobec pakistańskich praw dotyczących bluźnierstwa,
- C. mając na uwadze, że żaden z pozostałych ochroniarzy, którzy byli świadkami zabójstwa Taseera, nie uczynił nic, aby podjąć próbę powstrzymania mordercy; mając na uwadze, że mordercę nagrodzono wiatami oraz że wspierały go setki prawników, kiedy pojawił się w sądzie, zaś dziesiątki tysięcy demonstrantów przemaszerowały ulicami Karaczi, wyrażając aprobatę dla jego czynów; mając na uwadze, że czołowy imam ogłosił podobno fatwę przeciwko byłej pakistańskiej minister Sherry Rehman, reformatorce politycznej i znanej dziennikarce, określając ją jako kolejny cel dla morderców,
- D. mając na uwadze, że po tym tragicznym wydarzeniu duża grupa duchowieństwa reprezentowanego przez partię Jamaat e-Ahl e-Sunnat Pakistan, organizację przemawiającą w imieniu umiarkowanej sekty Barelwi wydała oświadczenie potępiające zabójstwo i aprobatę dla sprawcy, w którym stwierdzono, że „żaden muzułmanin nie powinien brać udziału w pogrzebie Salmana Taseera ani nawet modlić się w jego intencji lub wyrażać w jakiegokolwiek postaci żal bądź współczucie z powodu tego wydarzenia”, zabraniając muzułmanom odmawiania modlitw pogrzebowych, a duchownym – odprawiania ceremonii pogrzebowej ku czci zamordowanego gubernatora,
- E. mając na uwadze, że rozdział o prawach podstawowych, zawarty w konstytucji Pakistanu z 1973 r., gwarantuje „wolność wyznawania religii i prowadzenia instytucji o charakterze religijnym” (art. 20), równość wszystkich obywateli (art. 25) oraz „uzasadnione prawa i interesy mniejszości” (art. 26),
- F. mając na uwadze, że 25 grudnia 2009 r. prezydent Asif Ali Zardari powtórzył zobowiązanie Pakistańskiej Partii Ludowej do poszanowania prawa wszystkich mniejszości do równego traktowania,
- G. mając na uwadze, że przepisy prawne znane jako „prawa zakazujące bluźnierstwa”, wprowadzone w 1982 i 1986 r., podważają podstawowe prawa religijne i prawa mniejszości przynależne im z mocy konstytucji oraz są nadużywane przez grupy ekstremistów oraz osoby pragnące dokonać osobistych porachunków, a także doprowadziły do eskalacji przemocy wobec członków mniejszości religijnych i krytycznie nastawionych obywateli, którzy ośmielają się otwarcie protestować przeciwko niesprawiedliwości,
- H. mając na uwadze, że choć ogromna większość osób oskarżonych w oparciu o prawa zakazujące bluźnierstwa to muzułmanie, oskarżenia kierowane przeciwko jednostkom reprezentującym wyznania mniejszościowe mogą wywołać niewspółmierną przemoc w stosunku do całej ich społeczności,
- I. mając na uwadze, że 30 grudnia 2010 r. rząd Pakistanu publicznie wycofał się ze swojego programowego zobowiązania dotyczącego przeglądu przepisów prawnych mających charakter dyskryminacyjny oraz ogłosił w formie politycznego oświadczenia, że nie zamierza znieść praw zakazujących bluźnierstwa ani ich nowelizować,

- J. mając na uwadze, że morderstwo gubernatora Salmana Taseera podnosi kwestię bezpieczeństwa sędziów rozpatrujących sprawy o bluźnierstwo, zwłaszcza że muzułmańscy ekstremiści wywierali już naciski na sędziów w pakistańskich sądach niższej instancji, a nawet sędziowie w sądach wyższej instancji mogą niechętnie wydawać bezstronne orzeczenia w sprawach dotyczących prześladowań religijnych z obawy przed zamachami terrorystycznymi na swoje życie,
- K. mając na uwadze, że od czasu zabójstwa gubernatora Taseera umiarkowani krytycy, mniejszości religijne i obrońcy praw człowieka czują się coraz bardziej zagrożeni,
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej wspieranie demokracji oraz poszanowanie praw człowieka i swobód obywatelskich to podstawowe zasady i cele Unii Europejskiej stanowiące podstawę jej stosunków z krajami trzecimi, mając na uwadze, że pomoc UE w dziedzinie handlu i rozwoju jest uzależniona od przestrzegania praw człowieka i praw mniejszości,
1. zdecydowanie potępia brutalne zamordowanie gubernatora pakistańskiej prowincji Pendżab Salmana Taseera w dniu 4 stycznia 2011 r. na targu w Islamabadzie oraz pochwała jego odwagę i siłę moralną, gdyż mimo polaryzacji atmosfery politycznej w Pakistanie zajął on stanowisko w obronie tolerancji religijnej i ludzkiego traktowania osób słabszych, a także składa kondolencje rodzinie ofiary i narodowi Pakistanu;
 2. wzywa władze Pakistanu do przeprowadzenia dokładnego śledztwa obejmującego wszystkie aspekty morderstwa, a także do szybkiego postawienia sprawców przed wymiarem sprawiedliwości przy jednoczesnym ścisłym poszanowaniu zasady praworządności;
 3. zauważa, że wiele grup działających na rzecz praw człowieka skrytykowało brak poparcia dla odważnej postawy gubernatora Taseera ze strony pakistańskich przywódców, czy to polityków, czy też wojskowych, a także wyraża konsternację i ogromne zaniepokojenie z powodu silnego poparcia ze strony ludności, a nawet prawników, dla nietolerancji religijnej i zwyczajnych morderstw, wyrażanego podczas demonstracji i w postaci publicznego poparcia dla zabójcy; wzywa rząd Pakistanu do niedopuszczenia do tego, aby ekstremiści zagłuszyli umiarkowane głosy w kraju;
 4. jest głęboko zaniepokojony, że część sił zbrojnych, sądownictwa i elit politycznych poparłaby skrycie, a może nawet jawnie, politykę ustępstw wobec politycznych i religijnych ekstremistów w Pakistanie;
 5. wyraża zaniepokojenie faktem, że zabójcą gubernatora Taseera w Islamabadzie był policjant wyznaczony do jego ochrony; wzywa rząd Pakistanu do usunięcia islamskich ekstremistów z pakistańskich służb bezpieczeństwa oraz do zapewnienia przestrzegania przez służby bezpieczeństwa konstytucji i zasad praworządności;
 6. popiera wszelkie działania podjęte przez rząd Pakistanu w ramach walki z rozprzestrzenianiem się agresywnego ekstremizmu;
 7. jest zaniepokojony faktem, że pakistańskie przepisy zakazujące bluźnierstwa, którym otwarcie sprzeciwiał się niedawno zamordowany gubernator Salman Taseer, są wciąż stosowane do prześladowania grup wyznaniowych, w tym chrześcijan takich jak Asia Bibi, matka pięciorga dzieci, którą skazano na śmierć;

8. wzywa władze Pakistanu do natychmiastowego uwolnienia Asii Bibi oraz do podjęcia działań gwarantujących bezpieczeństwo jej jak dotychczas ukrywającej się rodzinie; wzywa prezydenta Asifa Aliego Zadariego do skorzystania w stosunku do Asii Bibi z przysługującego mu z mocy konstytucji prawa łaski po rozpatrzeniu złożonego w jej imieniu odwołania;
9. ubolewa nad faktem, że dwie największe wyznaniowe partie polityczne w Pakistanie oświadczyły, iż za swoje poglądy Salman Taseer zasługiwał na śmierć, i podsyciły tym samym strach, a także zbagatelizowały terroryzm i przestępstwa na tle politycznym i religijnym;
10. jest zaniepokojony faktem, że zabójstwo gubernatora Taseera może prowadzić w Pakistanie do ograniczania wolności słowa, w tym w Internecie, jako że religioznawcy z partii Jamaat e-Ahl e-Sunnat Pakistan otwarcie twierdzą, że „zwolennicy są równie winni jak ci, którzy dopuścili się bluźnierstwa”, dodając, że „ta przykładowa śmierć powinna być przestrogą dla polityków, środków masowego przekazu i innych”;
11. z zadowoleniem przyjmuje potępienie zabójstwa przez znaczącą część pakistańskiej prasy i zauważa działania podjęte przez pakistański organ ds. regulacji mediów wobec niektórych stacji telewizyjnych w związku ze sposobem przedstawiania informacji na temat tego zdarzenia;
12. popiera wezwania liczących się pakistańskich dziennikarzy do przeanalizowania roli mediów w tworzeniu forum dla skrajnych kaznodziejów i innych ekstremistów, którzy otwarcie grozili gubernatorowi Taseerowi i innym osobom publicznym o podobnych poglądach;
13. wyraża głębokie zaniepokojenie, że przepisy zakazujące bluźnierstwa – pociągające za sobą w Pakistanie karę śmierci i często wykorzystywane do uzasadniania cenzury, kryminalizacji, prześladowań, a w niektórych przypadkach zabójstw członków mniejszości politycznych, rasowych i religijnych – stanowią pole do wszelkich nadużyć, które dotyczą ludność wszystkich wyznań w Pakistanie;
14. ponawia swój apel do rządu Pakistanu o przeprowadzenie szczegółowego przeglądu przepisów zakazujących bluźnierstwa, jak również ich bieżącego stosowania w tym obowiązkowego orzekania kary śmierci lub dożywocia przewidzianego w części 295 C kodeksu karnego wobec osób uznanych za winne bluźnierstwa przeciwko prorokowi Mohammedowi, w celu wprowadzenia zmian;
15. pochwała w szczególności wysiłki ministra do spraw mniejszości Shahbaza Bhattiego, który przedstawił projekt ustawy przewidujący zniesienie kary śmierci za bluźnierstwo; oczekuje, że władze Pakistanu zrobią co tylko w ich mocy, by chronić życie wszystkich osób, szczególnie prawników, sędziów i działaczy na rzecz praw człowieka i w obronie praworządności, którym – za świeckie lub odmienne poglądy – grozi niebezpieczeństwo ze strony radykalnych sił muzułmańskich;
16. oczekuje, że rząd Pakistanu podejmie wszelkie niezbędne środki, by zapewnić wszystkim sędziom w Pakistanie bezpieczeństwo i umożliwić im wypełnianie swoich konstytucyjnych obowiązków bez obaw przed zastraszeniem, przemocą czy nękaniami;
17. pozytywnie ocenia podpisanie przez Pakistan dokumentów pozwalających na ratyfikację

Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych NZ (MPPOiP) oraz konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur (CAT); wzywa rząd Pakistanu do **wycofania zastrzeżeń do** tych dwóch porozumień i do zagwarantowania wolności religii zapisanej w pakcie praw obywatelskich i politycznych ONZ, co pozwoli chronić obywateli Pakistanu i umożliwić im swobodne praktykowanie wiary;

18. wzywa rząd do zapewnienia mniejszościom poszanowania praw człowieka, przewidzianych w konstytucji oraz w Powszechnej deklaracji praw człowieka, a mianowicie w art. 18, który stanowi, że „każdy ma prawo do wolności myśli sumienia i religii”;
19. popiera wszelkie inicjatywy zmierzające do wspierania dialogu i wzajemnego poszanowania wśród wspólnot; wzywa władze polityczne i religijne do propagowania tolerancji i podejmowania inicjatyw przeciwko nienawiści oraz brutalnemu ekstremizmowi;
20. wzywa rząd Pakistanu do wdrożenia proponowanych reform systemu edukacji i do uregulowania medres oraz nadzoru nad nimi; zwraca się do władz Pakistanu o usunięcie materiałów propagandowych podżegających do nienawiści, promujących wyższość religijną i zniesławianie religii z podręczników zatwierdzonych przez wydział ministerstwa edukacji odpowiedzialny za krajowy program nauczania;
21. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do włączenia zagadnienia tolerancji religijnej w społeczeństwie do dialogu politycznego z Pakistanem, ponieważ kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla długofalowej walki z ekstremizmem religijnym;
22. wzywa państwa członkowskie i Komisję do dalszego udzielania wsparcia finansowego organizacjom działającym w dziedzinie praw człowieka i obrońcom tych praw oraz do określenia praktycznych metod wspierania ruchów społeczeństwa obywatelskiego w Pakistanie w walce z przepisami o bluźnierstwie i innymi przepisami o charakterze dyskryminacyjnym;
23. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by nakłaniała rząd Pakistanu do stania na straży klauzuli demokracji i praw człowieka znajdującej się w umowie o współpracy zawartej między Unią Europejską a Islamską Republiką Pakistanu; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy oraz klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka;
24. zwraca się do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o wsparcie rządu Pakistanu w tworzeniu jego resortu praw człowieka oraz w ustanowieniu znaczącej, niezależnej i wiarygodnej krajowej komisji praw człowieka;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/ wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.